

و او تو را ذلیل و گرسنه ساخت و مَنْ را به تو خوراند که نه تو آن را می دانستی و نه پدران می دانستند، تا تو را بیاموزاند که انسان نه به نان تنها زیست می کند بلکه به هر کلمه ای که از دهان خداوند صادر شود، انسان زنده می شود. تثنیه ۸: ۳

مطالعه: "گرسنگی روحانی و عادت به آن"

همه ما گرسنگی را تجربه کرده ایم و می دانیم گرسنه بودن چه احساسی دارد. نیاز به غذا یکی از ابتدایی ترین احتیاجات برای ادامه حیات انسان است. در واقع گرسنگی ما فقط به نیاز به غذا ختم نمی شود. جهان پیرامون ما پر از تبلیغاتی است که می گویند گرسنگی ما را برای رسیدن به مقام، ثروت، شهرت و ... رفع خواهند کرد ولی بیشتر این وعده ها، دروغی بیش نیستند و تاثیری جز بدتر کردن شرایط ندارند. حتی بهترین و جذاب ترین این وعده ها که می تواند کاری خوب، مقامی تأثیرگذار و یا رابطه ای محبت آمیز باشد هم غذای اصلی نیست بلکه در بهترین حالت تنها یک پیش غذا است! ما در اعماق وجودمان گرسنه یک چیز بزرگتر و مهم تر هستیم؛ این که ما خداوند را بشناسیم و خداوند ما را بشناسد.

عیسای مسیح هم گرسنه شد. "چون چهل شبانه روز روزه داشت، آخر گرسنه گردید" (متی ۴: ۲). در این موقعیت حساس که مسیح از نظر جسمانی ضعیف و آسیب پذیر شده بود، شیطان با وسوسه های خود به سراغ او رفت. پس تجربه کننده نزد او آمده، گفت: «اگر پسر خدا هستی، بگو تا این سنگ ها نان شود.» در جواب گفت: «مکتوب است انسان نه محض نان زیست می کند، بلکه به هر کلمه ای که از دهان خدا صادر گردد.» (متی ۴: ۳-۴).

عیسای مسیح طعمه شیطان را نپذیرفت و در مقابله با وسوسه اش از کلام خدا نقل قول کرد. او زمانی را به یاد آورد که قوم اسرائیل گرسنه بودند. قوم در صحرا گرسنه بودند و به دنبال غذا می گشتند و به نوعی دلسرد و سست شده بودند. زمانی که نیاز آنها بسیار جدی شد، خداوند به یاریشان آمد و غذای مورد نیازشان از آسمان بر سرشان بارید (متی). همگی آنها به اندازه نیاز خود دریافت کردند و خداوند نشان داد که فراموششان نکرده است. خداوند هر روز صبح سهم هر کس را برایش فراهم می کرد. وقتی که قوم از نظر جسمانی تغذیه شد، خداوند واقعی روحانی

را که قوم نیاز به یادگیری آن داشت، به آنها تعلیم داد: "... انسان نه به نان تنها زیست می‌کند بلکه به هر کلمه‌ای که از دهان خداوند صادر شود".

نان «مَنّی» چیزی بیشتر از یک غذا معمولی بود. «مَنّی» تبلور یک نیاز اساسی موجود در انسان بود؛ نیاز به حضور خداوند. «مَنّی» نشانه‌ای از حضور خداوند با قومش بود؛ نشان اینکه خداوند آنها را فراموش و یا رها نکرده است. زمانی که کلام خداوند را می‌خوانیم، خداوند ما را از نظر روحانی تغذیه کرده، یادآوری می‌کند که فراموشمان نکرده است.

گرسنگی روحانی ما برای وجود خداوند با زندگی در کلام خداوند رفع می‌شود.

به یاد داشته باشید که کلام خداوند نیاز روزانه روح و جسم ما است و خودِ خداوند به عنوان آفریننده ما، این نیاز را در ما قرار داده است.

متی ۴: ۱-۱۱ را هم مرور کنید.

در زندگیتان به چه چیزی بیشتر از هر چیز دیگر احساس نیاز یا اشتها دارید؟
آیا گرسنگی روحانی و نیاز به حضور خداوند را در درونتان حس می‌کنید؟
فکر می‌کنید اشتهای روحانی شما بین شماره‌های یک تا ده، در چه درجه‌ای قرار دارد؟

با اقتباس از نیایش روزانه «خالق و مخلوق عادت»